

градинитѣ и нивитѣ, и всѣка вечерь заглушваха околността съ своитѣ крѣсливи пѣсни.

Настѣпи есенъ. Отпѣтуваха си птичкитѣ. Една сутринъ селската чешма спрѣ. Викнаха майстори да прочистятъ кюнцитѣ. Тѣ били пълни съ безброй жаби, които намѣрили счупенъ кюнкъ всрѣдъ нивитѣ и отъ тамъ навлѣзли и образували дълги редици. Така тѣ намислили по-лесно да се прѣселятъ отъ нивята въ рѣката, гдѣто се завиратъ всѣка година въ тинята, прѣкарватъ въ мртвешки сънь зимното врѣме и чакъ на пролѣтъ се пробуждатъ и излизатъ пакъ по градинитѣ.

Щомъ майсторитѣ откриха трѣбитѣ, жабитѣ почнаха да подскачатъ.

Мина се зимата и веселото слѣнчице почна да стоплюва земята. Ние влѣзохме въ градината и се заловихме на работа: да я прочистимъ отъ бурени, трѣне и камъни. Братъ ми вдигна единъ голѣмъ камъкъ и се спрѣ. „У-у, каква мършава, грапава и грозна жаба е зимувала подъ тоя камъкъ! Види се, студътъ я е сварилъ тѣдѣва, безъ да е могла да стигне рѣката“, извика той и се готвеше да хвърли камъка отгорѣ ѝ.

— Стой! Не я бутай, миличкий! Ти се готвишъ да убиешъ нашия най-добъръ приятелъ и помощникъ. Нека се постопли, нека се понахрани, па гле дай тогава, какъ ще ни помага и весели! -- каза нашия бѣлобродъ дѣдо, който е прочутъ градинарь.

Братъ ми се съгласи. Думитѣ на дѣда ми се сбжднаха. Ние обикнахме нашата лигава Грѣпавка.

Слѣдъ малко тя отвори очи. Прѣдъ нея бѣ кацнала една сжщо тѣй едва пробудила се отъ зи-